

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: Kineret Tour s. r. o.**, IČ 26316536, sídlem Karlovy Vary, Vítězná 1305/18, *zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2*, proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2015, čj. 3177/DS/15-5,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

[I] Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2015, čj. 3177/DS/15-5 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo jednak ohledně skutku ze dne 22. 10. 2014 zrušena část rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy (dále též jen „*prvoinstanční orgán*“) ze dne 15. 7. 2015, čj. 11160/OD-P/15 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a v řízení bylo v této části zastaveno, jednak v ostatních částech bylo odvolání žalobce zamítnuto a potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí, podle kterého se žalobce dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu

na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, (dále též jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla dle § 125g odst. 3 téhož zákona uložena pokuta ve výši 8.000,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Žalobce se rovněž domáhal, aby mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

[III] Žaloba

Žalobce úvodem konstatoval ve vztahu ke skutku ze dne 25. 11. 2015, že zahájení řízení předcházela výzva k úhradě určené částky. Správní orgán ve výzvě uvedl, že žalobce má právo uhradit určenou částku, případně sdělit totožnost řidiče vozidla. Žalobce na výzvu nijak nereagoval. Správní orgán poté vyhotovil výzvu k podání vysvětlení, kterou doručil žalobci. Žalobce na základě této výzvy sdělil správnímu orgánu totožnost řidičky a v řízení dále odepřel výpověď. Žalobce namítal, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s § 125f odst. 4 silničního zákona, když správní orgán prvního stupně zahájil řízení s provozovatelem vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán znal totožnost řidičky, která vozidlo řídila. Správní orgán měl ale k dispozici i videonahrávku a oznámení o přestupku, ze kterého vyplývá, že vozidlo řídil pan G.M., nikoliv žalobcem oznámená řidička. Správní orgán k podání vysvětlení vyzval ale pouze oznámenou řidičku, nikoliv pana M. Pan M. přitom musel být z pohledu správního orgánu nejpravděpodobnějším řidičem vozidla. Není rozhodné, že žalobce jako provozovatel vozidla sdělil správnímu orgánu totožnost jiného řidiče, než jehož totožnost znal správní orgán. Žalobce se mohl legitimně domnívat, že vozidlo řídila jím oznámená řidička, neboť té bylo vozidlo dne 25. 11. 2014 zapůjčeno. Žalobce přitom ve chvíli podání vysvětlení nemohl vědět, že jím oznámená řidička zapůjčila vozidlo panu M. Zároveň, i ve chvíli, kdy žalobcem oznámená řidička odepřela výpověď, bylo povinností správního orgánu pokračovat v šetření přestupku. Správní delikt provozovatele vozidla je pouze deliktem subsidiárním (jak již mnohokrát konstatoval NSS) a pro správní orgán je tedy prioritou zjišťovat přestupce a následně ho potrestat, nikoliv automaticky zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Správní orgán ale nedostatečně zjišťoval totožnost řidiče, když nepředvolal k podání vysvětlení pana M., který se přitom ve videozáznamu přestupku sám doznal k jeho spáchání. Odložení věci dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích tak bylo předčasné. Správní orgán zahájil řízení o správním deliktu v rozporu s § 125f odst. 4 silničního zákona, když zahájil řízení, aniž by dostatečně zjišťoval pachatele přestupku. Stejně nedostatečně pak správní orgán postupoval i ve věci údajného přestupku ze dne 19. 12. 2014. Žalobce správnímu orgánu oznámil totožnost stejné řidičky, jako v předchozím případě. Správní orgán se řidičku bez legitimního důvodu ani nepokusil předvolat. Správní orgán přitom nevěděl o jiném možném pachateli přestupku, předvolání oznámené řidičky tak bylo jeho povinností. Řízení o obou přestupcích tak bylo zahájeno nezákonně. Žalobce dále namítal, že údajný přestupek se dne 19. 12. 2014 ve 14:50 hodin vůbec nestal. Správní orgán nijak neprokázal, že by se řidič vozidla skutečně dopouštěl přestupku tím, že by vjel do zóny s dopravním omezením, kam byl oprávněn vjet pouze s příslušným povolením. Tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu. Úřední záznam ale nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu. K tomu se žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 96/2008 ze dne 22. 1. 2009, podle něhož: „Úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1

správního řádu z roku 2004). K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.“. Z fotografií ze spisu přitom jasně vyplývá, že vozidlo stojí ještě před dopravní značkou, která by mu zakazovala vjezd, případně zastavení. I pokud by vozidlo stálo v působnosti jiné dopravní značky upravující vjezd případně stání, žalobce namítá, že tato skutečnost nemá oporu ve spise. Skutkový stav tak nebyl dostatečně zjištěn. Správní orgán přitom měl důkladně zjišťovat skutkový stav, neboť dle § 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona, provozovatel odpovídá za správní delikt pouze v případě, že jednání vykazuje znaky přestupku. Pokud ale řidič vozidla stál na daném místě zcela oprávněně a nedopouštěl se tak přestupku, žalobce nemohl být shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla.

Žalobce dále uvedl, že správní orgán postupoval v rozporu se silničním zákonem i v případě přestupku ze dne 4. 1. 2015. Zahájení řízení předcházelo vyhotovení výzvy k úhradě určené částky, kterou správní orgán doručil žalobci jako provozovateli vozidla. Správní orgán v poučení výzvy k úhradě částky uvedl, že žalobce má právo sdělit správnímu orgánu totožnost řidiče vozidla. Žalobce na základě této výzvy sdělil správnímu orgánu prostřednictvím svého zástupce totožnost řidiče, který vozidlo řídil v předmětný čas. Žalobce namítal, že správní orgán i v tomto případě zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán se totiž ani nepokusil oznámenému řidiči doručit výzvu k podání vysvětlení a na základě jeho výpovědi tak ověřit, zda se mohl přestupku dopustit, či nikoliv. Správní orgán pak ani v rozhodnutí neodůvodnil, proč oznámenému řidiči nedoručil výzvu k podání vysvětlení. Povinností správního orgánu ale bylo alespoň se pokusit o doručení výzvy k podání vysvětlení. Je sice možné, že dřívější písemnosti se mohly vracet jako nedoručené (jak vyplývá z obálky založené ve spise, která ovšem s tímto řízením nesouvisí), nicméně žalobcem oznámený řidič si v mezidobí mohl na své adrese např. označit schránku a písemnosti přebírat. Takové závěry jsou však pouze spekulativní, podstatné je, že správní orgány své tvrzení nijak neprokázaly. Zejména pak odkaz správního orgánu na neznámost žalobcem oznámeného řidiče na jeho adrese správní orgán dovodil toliko „z úřední činnosti“, neboť obálka založená ve spise pochází z jiného řízení. Pokud však správní orgán mínil rozhodovat na podkladě skutečností, které mu jsou známy z úřední činnosti, byl povinen konkrétně uvést, z jaké činnosti mu jsou tyto skutečnosti známy-k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, čj. 1 As 100/2009-129, podle kterého: „Soud musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, ze které jeho konkrétní činnosti či postupu jsou mu skutečnosti podle § 121 o. s. ř. známy a jak se o nich dozvěděl. Jinak by nebylo možné přezkoumat, zda se v skutku jedná o skutečnosti známy soudu z jeho úřední činnosti ve smyslu § 121 o. s. ř., a tedy zda soud postupoval v souladu se zákonem, když z nich vycházel, ačkoliv o nich nevedl dokazování.“. V opačném případě byl žalobce krácen na svém právu na obhajobu, neboť s údajnými závěry správního orgánu nemohl nijak polemizovat. Zároveň sdělení pouhé spisové značky řízení, ze kterého zjištěné skutečnosti pochází, nelze mít za dostatečné, neboť žalobce není oprávněn nahlížet do spisové dokumentace cizích přestupců. Ze spisu zároveň vyplývá, že správní orgán své tvrzení o nedoručitelnosti písemností podložil nedoručenou písemností, která byla správním orgánem odeslána dne 25. 2. 2015. Žalobce přitom sdělil správnímu orgánu totožnost řidiče až dne 26. 2. 2015, tj. v době, kdy už mohl mít řidič řádně označenou schránku. Zástupce žalobce provedl

za účelem shromáždění podkladů k podání žaloby šetření a zajistil fotografie z předmětné adresy, na které měl oznámený řidič bydlet, ze kterých je zřejmé, že tento má v místě řádně označen zvonek i poštovní schránku. Žalobce přiložil fotografie jako důkaz. Je sice pravdou, že správní orgán předvolal k podání vysvětlení přímo žalobce a ten dále odepřel výpověď, žalobce ale již dříve správnímu orgánu poskytl požadovanou součinnost, když oznámil totožnost pachatele přestupku. Povinností správního orgánu ale bylo podnikat veškeré možné kroky ke zjištění pachatele přestupku, přičemž správní orgán měl k dispozici vyjádření provozovatele o identitě řidiče, které nebylo nijak zpochybněno. Zejména však pro zahájení řízení o přestupku vůči oznámenému řidiči nebylo vůbec podstatné, zda si tento řidič přebírá písemnosti. Správní orgán proti němu mohl zahájit řízení doručením oznámení o zahájení řízení fikcí nebo opatrovníkovi. Žalobce vnímal postup správního orgánu jako účelový, neboť buď žalobce pravdivě uvedl, že jím provozované vozidlo řídil v předmětnou dobu pan Y., a tedy správní orgán měl vést řízení o přestupku proti panu Y., nebo žalobce totožnost uvedl nepravdivě, a v takovém případě měl správní orgán vést proti žalobci řízení o přestupku dle § 125c odst. 2 silničního zákona pro porušení § 10 odst. d) silničního zákona. Pokud by správní orgán dospěl k závěru, že tvrzení provozovatele vozidla stran totožnosti řidiče není pravdivé, pak měl povinnost proti němu zahájit řízení o deliktu dle § 125c odst. 2 silničního zákona. Zároveň odkaz správního orgánu na skutečnost, že pan Y. nemá v České republice povolený žádný druh pobytu, není rozhodující. V současné době se na území České republiky vyskytuje velké množství osob, které nemají povolený žádný druh pobytu. Není ale možné přiznávat jim určitou přestupkovou imunitu jen proto, že na území ČR nemají povolený pobyt. Naopak, je nezbytné trestat i přestupce bez povoleného pobytu, neboť už tím, že jsou na území ČR bez povolení, se dopouští nezákonného jednání. Žalobce pak dále namítá, že z podkladů ze spisu je zřejmý další možný řidič, a to pak G.M. Správní orgán byl povinen zaslat výzvu k podání vysvětlení i tomuto potenciálnímu řidiči, neboť povinností správního orgánu je zjišťovat totožnost řidiče vozidla a následně potrestat přímo přestupce. Žalobce jako řidiče vozidla uvedl pana Y. i ve věci přestupků ze dne 20. 1. 2015, 4. 3. 2015, 17. 1. 2015 a 27. 2. 2015. Správní orgán se nepokusil předvolat pana Y. k podání vysvětlení ani v jednom z těchto případů. Řízení o správním deliktu tak bylo zahájeno jen proto, že správní orgán odmítl plnit své povinnosti.

Ke skutku spáchanému dne 4. 3. 2015 žalobce dále namítal, že ve výroku rozhodnutí prvního stupně [tj. v části výroku 6)] nebylo dostatečně popsáno místo spáchání přestupku. Dle § 77 zákona o přestupcích platí: „Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).“. Místo spáchání přestupku bylo specifikováno pouze jako „v Karlových Varech na ul. Nová Louka“. Stání v ulici Nová Louka je upraveno různým způsobem, kdy na některých místech je stání zakázáno dopravní značkou B 28 a na některých úsecích stejné ulice je parkování povoleno např. pro návštěvníky přilehlých hotelů a restaurací. Vzhledem k odlišné úpravě parkování v různých úsecích ulice Nová Louka proto bylo nezbytné, aby správní orgán ve výroku rozhodnutí jasně specifikoval místo spáchání přestupku např. udáním čísel popisných domů, v jejichž blízkosti byl automobil zaparkován. Vozidlo žalobce totiž mohlo být v ulici Nová Louka zaparkováno na místě

určeném restauraci, ve které řidič vozidla momentálně obědval. V takovém případě by se pak řidič nedopouštěl přestupku a zároveň ani provozovatel vozidla by nemohl být shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, neboť dle § 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona, provozovatel vozidla za správní delikt odpovídá pouze v případě, že jednání naplňuje znaky přestupku. Není přitom rozhodující, že z fotografií založených ve spise lze určit, kde bylo vozidlo zaparkováno. Povinností obviněného z přestupku, respektive správního deliktu není procházet ulicí, kde měl být daný skutek spáchán, a porovnávat fotografie ze spisu s jednotlivými domy, přechody, lavičkami aj. v ulici; naopak, právem obviněného je již z výroku rozhodnutí seznat, kde konkrétně se skutek stal. Zároveň, pokud by vozidlo žalobce bylo zaparkováno v ulici Nová Louka, avšak mimo pozemní komunikaci (dle pasportu komunikace), nejednalo by se o přestupek proti silničnímu zákonu, ale proti zákonu o přestupcích, jehož spáchání nenaplňuje skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla. Z výroku rozhodnutí nelze učinit jednoznačný závěr, že jednání popsané skutkovou větou je protiprávní a naplňuje. K tomu se žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2015, čj. 2 As 111/2015 - 45, který je na věc naprosto přílehlavý, neboť v tomto případě bylo vozidlo stěžovatele taktéž zaparkováno v ulici, kde byla na několika místech rozdílná úprava parkování („V dané věci se jedná o správní trestání, a tudíž je třeba, aby skutek, pro který je se stěžovatelem vedeno správní řízení o správním deliktu, byl řádně označen, a to nejen časem, ale i přesným místem jeho spáchání. Důvod takového požadavku je zřejmý - z popisu skutku musí být patrné všechny skutkové okolnosti jednání potenciálního delikventa, které jsou rozhodné pro úsudek, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu, kvůli němuž je řízení vedeno. K porušení povinnosti mělo dojít tím, že na ulici Jiráskova mělo být předmětné vozidlo zaparkováno v zóně placeného parkování bez zaplacení parkovaného. Nicméně správní orgán I. stupně blíže nespecifikoval místo, kde mělo k porušení pravidel silničního provozu dojít, neboť místo spáchání deliktu bylo označeno jako ulice Jiráskova.“). K tomu Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „stěžovatel namítal, že předmětná ulice je dlouhá asi 665 m a že na této ulici jsou jak placená místa k parkování, tak i místa neplacená. Z výroku správního orgánu I. stupně ovšem nelze dovodit, kde přesně v rámci dané ulice se skutek stal, tudíž nelze posoudit, zda právě v tom místě, kde měl být skutek spáchán, bylo vskutku parkování zpoplatněno. Tuto vadu rozhodnutí v tomto případě nelze překonat ani s poukazem na fotografie, které jsou součástí spisu a jimiž byl proveden důkaz listinou. I kdyby takové fotografie mohly při důkladném zkoumání a porovnání se situací na místě samém třeba ohledáním či analýzou dostupných mapových nebo jiných podkladů (např. podkladů pro umístění dopravních značek) vést ke zjištění, kde přesně v rámci Jiráskovy ulice stěžovatel parkoval, není možné takovýto závěr činit až ex post při analýze samotného správního rozhodnutí, nýbrž v samotném řízení o správním deliktu. Výsledek zjištění pak musí nalézt odraz v natolik přesném a jednoznačném popisu skutku, že z něj bude patrné, že parkující vozidlo stálo právě na takovém místě v rámci dané ulice, na němž bylo třeba zaplatit poplatek za parkování.“. Žalobce byl tedy názoru, že výrok napadeného rozhodnutí je nesrozumitelný, což představuje důvod pro zrušení rozhodnutí soudem dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť nyní posuzovaný případ se od věci posuzované v rozsudku čj. 2 As 111/2015 - 45 vůbec neliší. Žalobce se dále odkazoval na rozsudek NSS čj. 9 As 80/2014-39 ze dne 10. 12. 2014. V posuzované věci bylo rozhodnutí správního orgánu zrušeno pro nesrozumitelnost výroku, neboť právě ve výroku absentoval přesný popis místa protiprávního jednání [cit: „Jak totiž vyplynulo ze správního spisu (ze slovního popisu v záznamu o

přestupku obsahujícího fotografie z radarového měření a rovněž z oznámení o přestupku ze dne 25. 5. 2012 podepsaného zasahujícími policisty a stěžovatelem), radar byl v Ostrově nad Oslavou umístěn na komunikaci I/37 u budovy čísla popisného 154.“], kdy dále NSS vyřkl závěr o nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí: „Skutečnost, že ve správním spise je dostatečně zdokumentováno místo spáchání přestupku, nemůže však nic změnit na důvodnosti námitky, že ve vymezení skutku ve výroku bylo toto místo popsáno nedostatečně, jelikož nedostatečné vymezení skutku ve výroku nelze napravit v odůvodnění či poukazem na to, že ze spisu jasně patrné je.“. Žalobce se dále odkazoval i na rozsudek NSS ze dne 23. 11. 2010, čj. 4 As 28/2010-56, dle něhož: „V první řadě je třeba správním orgánům vytknout, že řádným způsobem nebylo označeno, resp. specifikováno místo, kde došlo k naměření nedovolené rychlosti vozidla Škoda Octavia. Podle Nejvyššího správního soudu policisté sice v zásadě shodně zakreslili do mapy Frýdku-Místku místo, kde prováděli měření rychlosti a toto místo také specifikovali, nicméně Nejvyššímu správnímu soudu není ani přesto zřejmé, kde přesně je značka signalizující konec obce, resp. jaká je vzdálenost místa měření rychlosti od konce obce. Vyjádření policistů a následně i správních orgánů obou stupňů, že tato značka se nachází u kasáren a u prodejny barev a laků pana S. je v tomto ohledu pro Nejvyšší správní soud zcela nevypovídající. Tato vyjádření sice svědčí o tom, že správní orgán a policisté vědí, kde přesně je značka signalizující začátek či konec obce, nicméně toto nemusí vědět stěžovatel. Navíc tato skutečnost nenašla své vyjádření ani v obsahu spisu, kde by mohla být kupř. vyznačena v založené mapě. V důsledku toho nemohla být zcela vyvrácena námitka stěžovatele, že k měření mohlo dojít i mimo obec. K vyvrácení takové námitky by posloužila rekonstrukce, která však provedena nebyla. Nadto Nejvyšší správní soud poznamenává, že patrně se místo měření rychlosti mohlo nacházet i v blízkosti značky označující konec obce, takže jeho přesný popis a určení bylo namísto i kvůli určení míry společenské nebezpečnosti přestupku (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008 - 45, publikovaný pod č. 2011/2010Sb. NSS).“.

V posuzovaném případě bylo přitom místo měření (a tak i místo spáchání přestupku) stanoveno obdobně nekonkrétně („dne 26. 9. 2008 v 19.45hod., jel s vozidlem Škoda Octavia, X, na silnici I. třídy č. 56 na ulici Frýdlantská v obci Frýdek-Místek, nedovolenou rychlostí“). Z fotografií založených ve spise pak zároveň není nijak zřejmé, že by bylo vozidlo zaparkováno v působnosti dopravní značky B 28. Stejně nekonkrétní byl pak i výrok rozhodnutí č. 7) ohledně přestupku ze dne 17. 1. 2015. Ani v tomto případě nebylo ve výroku jasně specifikováno, kde konkrétně měl řidič vozidla zaparkovat. Z absolutně nekvalitních fotografií ve spise pak nelze určit, že by se řidič vozidla skutečně dopouštěl přestupku. Údajné přestupkové jednání pak vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být užit jako důkaz (viz rozsudek NSS čj. 1 As 96/2008 ze dne 22. 1. 2009 citovaný výše). Skutkový stav tak nebyl dostatečně zjištěn ani v případě přestupku ze dne 17. 1. 2015. Ani z výroku rozhodnutí č. 8) pak není zřejmé, kde se daný skutek udál. Řidič vozidla měl na ulici Vřídelní zaparkovat mimo místo označené jako parkoviště. Správní orgán ale nijak nepopsal, kde konkrétně se ono „místo, které není označeno jako parkoviště“ nachází. Ulice Vřídelní je dlouhá přibližně 500 metrů a míst, která „jsou označena jako parkoviště“ a míst, která lze identifikovat jako „místo, které není označeno jako parkoviště“, je na dané ulici mnoho. Ani z fotografií ze spisu pak není zřejmé, že by vozidlo parkovalo mimo parkoviště. Údajný přestupek tak nemá oporu ve spise.

Žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně nijak neodůvodnil, z jakého důvodu uložil žalobci pokutu ve výši 8.000,- Kč, tj. nad polovinou zákonného rozmezí. Řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je ale základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu musí správní orgán v případě správního trestání v odůvodnění uvést, jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši a musí zohlednit a odůvodnit veškerá zákonem stanovená kritéria pro stanovení sankce, případně vyložit, proč určité kritérium v dané věci aplikovat nelze (k tomu např. rozsudky NSS čj. 5 A 154/2002-51 ze dne 31. 3. 2004, čj. 9 As 66/2009-46 ze dne 24. 6. 2010 a čj. 2 Afs 135/2009-97 ze dne 17. 8. 2010). Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí přitom neuvedl jediný důvod, proč byla žalobci uložena sankce ve výši 8 000,- Kč. Žalobce přitom zastával názor, že správní orgán měl určit výši sankci na samé spodní hranici zákonného rozpětí, a to ve výši 5 000,- Kč. Dále je zapotřebí zdůraznit, že správní orgán prvního stupně ukládal sankci za 8 správních deliktů. Napadeným rozhodnutím ale bylo řízení o jednom správním deliktu zastaveno. Uložená sankce tak měla být snížena. Navíc, zastavený správní delikt byl trestán vyšší sankcí, než ostatní správní delikty [s výjimkou deliktu uvedeného ve výroku 2) rozhodnutí]. Sankce uložená žalobci je tak neúměrně vysoká. Žalovaný v napadeném rozhodnutí sice uvedl, že sankci ponechá „s ohledem na závažnosti spáchaných skutků ve stávající výši“, ani správní orgán prvního stupně, ani žalovaný ale neuvedli, v čem spočívá ona údajná závažnost spáchaných přestupků. Žalobce konstatoval, že správní orgány absolutně neodůvodnily udělenou sankce a taková sankce je pak nezákonná.

[III] Vyjádření žalovaného, replika

Stran námítky, že správní orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, žalovaný uvedl, že se s tímto okruhem námitek neztotožnil. V případě oznámené osoby M.S., který zemřel při železničním neštěstí dne 20. 11. 2014, správní orgán prvního stupně dotazem u zaměstnavatele zjistil, že v době spáchání přestupku řidičem být nemohl. Dalším šetřením zjistil, že osoba M.S. se objevil jako řidič i u dalších oznámených přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích a ve všech případech se jednalo o kauzy, v nichž jako zmocněnec provozovatele vozidla vystupovala právnická osoba Fleet Control, spol. s r.o., která je rovněž zmocněncem žalobce. Rovněž oznámená osoba řidiče, pan L.Y., je právnickou osobou Fleet Control, spol. s r.o. zastupující účastníky řízení, často oznamována jako řidič vozidla, jímž byl spáchán přestupek a jehož řidiče se nepodařilo zjistit. Žalobcem označená pachatelka přestupku, paní P.D., pak na výzvu správního orgánu prvního stupně odmítla svou výpověď. Žalovaný byl toho názoru, že správní orgán prvního stupně měl dostatek poznatků vyplývajících z jeho úřední činnosti o tom, že označené osoby jsou jako pachatelé přestupků osobami fiktivními, aby se jimi ve shora popsanych kauzách dále blíže zabýval. Postup správního orgánu prvního stupně, který věci přestupků odložil a dále pokračoval v řízení o správních deliktech provozovatele vozidla, shledal žalovaný jako oprávněný a v souladu s platnými právními předpisy.

Žalovaný dále uvedl, že dalším obsáhlým souborem námitek žalobce poukazuje na to, že se správní orgán prvního stupně dostatečně nezabýval prokázáním doby, kdy k přestupkům došlo, případně dostatečně přesně neidentifikoval místo, kde k přestupkům došlo. Žalovaný tento soubor námitek odmítl stejně tak, jako by je odmítl v průběhu odvolacího řízení, pokud

by je byl žalobce uplatnil. Žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a s ním i rozhodnutí správního orgánu prvého stupně nejsou rozhodnutími vydanými ve věci přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, jichž se dopustil řidič vozidla. Předmětem řízení bylo porušení povinnosti provozovatele vozidla vyjádřené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Předmětné ustanovení ukládá provozovateli vozidla povinnost zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Tato právní úprava je založena na principu tzv. objektivní odpovědnosti, její porušení je klasifikováno jako správní delikt provozovatele vozidla, který je postihován podle § 125f až 125h zákona o silničním provozu. Ačkoliv se k odpovědnosti za tento správní delikt nevyžaduje zavinění, má správní orgán povinnost zjišťovat, zda jsou naplněny ostatní zákonné znaky správního deliktu. Po přezkoumání odvoláním napadeného rozhodnutí správního orgánu prvého stupně musel žalovaný konstatovat, že znaky správního deliktu byly naplněny ve všech oznámených případech, když ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) až c) zákona o silničním provozu se jednalo o neoprávněná stání vozidla, porušení povinnosti řidiče vykazuje znaky přestupku dle zákona o silničním provozu a porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehody.

Ohledně neodůvodněné výše sankce žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, jímž se k výši uložené sankce vyjádřil tak, že její výši zachoval, a to s ohledem k závažnosti spáchaných skutků. Jak z výčtu zjištěných porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vyplývá, ve dvou případech došlo k neoprávněnému stání na parkovacím místě vyhrazeném pro osoby s tělesným postižením. Tyto osoby požívají v provozu na pozemních komunikacích, s ohledem ke svému zdravotnímu stavu, zvláštních výhod, které v daném případě spočívají v rozměrnějším parkovacím místě vyhrazeném pouze pro tyto osoby. V dalších případech se jedná o nerespektování zákazové značky a neoprávněné stání. Protiprávní stav pak byl v rozpětí přibližně šesti měsíců zjištěn osmkrát.

Žalobce v podané replice ze dne 29. 9. 2016 vyjádřil nesouhlas s argumentací žalovaného a shrnul svá žalobní tvrzení.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno soudním řádem správním.

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud rozhodl o věci samé bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce i žalovaný vyslovili s takovým postupem souhlas.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná.**

A.

Námítky týkající se nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu.

Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), který v bodech 16 až 18 uvedl, že „podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014-45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na www.psp.cz). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014-21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci -

nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“ Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013-27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, čj. 1 Afs 107/2004-48, publikovaném pod č. 869/2006 Sb. NSS, uvedl: „Zneužitím práva je situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někomu jinému nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené; vzhledem k tomu, že ze zásady *lex specialis derogat legi generali* vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější, než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním (viz. Knapp, V.: *Teorie práva*. C. H. Beck, Praha, 1995, s. 184 - 185). Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu. Právo je jedním ze společenských normativních systémů; je tedy nerozlučně spjata s existencí společnosti, kterou svým regulativním působením významně ovlivňuje. Úkolem práva jako společenského normativního systému je zabezpečit reprodukci společnosti a tedy i vůbec její řádné fungování. Aby společnost nebyla pouhým souhrnem autonomních individuí, sledujících výlučně své vlastní zájmy, potřeby a toliko svůj prospěch, a nerespektujících zájmy, potřeby a prospěch ostatních, resp. celku, musí ve společnosti existovat i určitá shoda ohledně základních hodnot a pravidel vzájemného soužití. Z tohoto pohledu je evidentní, že právní řád nemůže být hodnotově neutrální, ale musí obsahovat, chránit a prosazovat alespoň hodnoty, které umožňují bezporuchové soužití jednoho člověka s lidmi dalšími, tedy život člověka jako člena společnosti. V tomto svém regulativním působení musí právo předkládat svým adresátům racionální vzorce chování, tedy takové vzorce, které slouží k rozumnému uspořádání společenských vztahů. To je příkaz nejen pro zákonodárce, ale i pro adresáty právních norem a orgány, které tyto právní normy autoritativně interpretují a aplikují; smyslu práva jako takového odpovídá pouze takový výklad textu právního předpisu, který takové uspořádání vztahů ve společnosti respektuje. Výklad, který by – při existenci několika různých interpretačních alternativ – racionalitu uspořádání společnosti

pomijel, nelze považovat za správný a závěr, k němuž dospívá, potom důsledně vzato nelze považovat ani za existující právo, a to z toho důvodu, že se přičí základnímu smyslu práva. Ostatně odedávna platí, že znát zákony neznamena znát jenom jejich text, ale především pochopit jejich smysl a působení; obdobné platí o právu samém. Při existenci několika interpretačních alternativ tedy takové chování, které není v souladu s požadavkem rozumného uspořádání společenských vztahů, je chováním protiprávním; takové chování může mít zároveň povahu zneužití subjektivního práva.“.

Oprávnění „sdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku“ nelze vykládat v tom smyslu, že by provozovatel mohl za řidiče označit kohokoliv. Smyslem tohoto oprávnění je umožnit provozovateli sdělit správním orgánům údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, neboť je to právě provozovatel vozidla, kdo na základě své předchozí úvahy umožnil jiné osobě užívat jím provozované vozidlo. Není obvyklé, aby vozidla byla půjčována osobám, o nichž provozovatel neví nic bližšího, které nezná nebo u nichž si pečlivě neověří jejich identitu a způsobilost vozidlo užívat. Z tohoto důvodu musí být provozovatel vozidla správním orgánům zásadně vždy schopen předestřít takovou skutkovou verzi reality, která se bude jevit jako věrohodná a která se bude moci stát předmětem dokazování, resp. učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. V případě souzeném Nejvyšším správním soudem například shora zmíněná autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, přiložila příslušnou nájemní smlouvu.

Žádnou takovou věrohodnou skutkovou verzi reality žalobce správním orgánům nepředestřel.

Žalobce ve vztahu ke skutku spáchaném dne 4. 1. 2015 v podání ze dne 26. 2. 2015 pouze uvedl: „Sděluji Vám, že v době uvedené ve výzvě měl vozidlo k užívání a řídil jej pan L.Y., nar. ... , P....“

Správními orgány bylo z vyjádření Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 10. 3. 2015 zjištěno, že pan L.Y. nemá na území ČR povolen žádný druh dlouhodobého víza; zda se jmenovaný zdržuje na území ČR na základě povoleného krátkodobého víza, není ministerstvu známo. Písemnost, která byla prvoinstančním orgánem zasílána panu L.Y. dne 25. 2. 2015 ve věci sp.zn. 24927/OD-P/14/Kli, byla prvoinstančnímu orgánu, jak vyplývá z kopie obálky založené ve správním spisu, vrácena s tím, že adresát není v místě doručení (= na adrese uvedené žalobcem) znám a nemá zde označenou schránku.

Za této situace nelze vůbec hovořit o tom, že by žalobce správním orgánům předestřel skutkovou verzi reality, která by se jevila jako věrohodná a která by se mohla stát předmětem dokazování, resp. učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. Nebyla-li žalobcem předestřena skutková verze reality, která by se jevila jako věrohodná, nemohly správní orgány jakkoli pochybit při jejím dokazování. Prvoinstanční orgán i přesto ke zjištění pachatele přestupku učinil nezbytné kroky, když k podání vysvětlení předvolal žalobce jakožto provozovatele vozidla. Žalobce reagoval písemným sdělením o odepření výpovědi s tím, že provedením výpovědi nebo i samotnou účastí před správním orgánem by vystavil sebe nebo osobu sobě blízkou riziku stíhání pro spáchání přestupku. Prvoinstanční orgán

současně k ověření věrohodnosti tvrzení žalobce disponoval v předchozím odstavci zmíněnými skutkovými zjištěními. Za předložení věrohodné skutkové verze byl odpovědný žalobce, pokud této své odpovědnosti nedostál, nemůže tuto skutečnost klást k tíži správním orgánům.

Pokud jde o požadavek na opatrovníka či doručování prostřednictvím institutu náhradního doručení, soud konstatuje, že tato argumentace žalobce není případná. Obezřetnost provozovatele vozidla nekončí splněním povinnosti podle § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, podle kterého provozovatel vozidla nesmí přikázat nebo svěřit samostatné řízení vozidla osobě, o které nezná údaje potřebné k určení její totožnosti. Provozovatel vozidla musí pečlivě vážit, komu své vozidlo svěří, neboť při pouhém prostém ověření si totožnosti řidiče stále riskuje, že tento řidič může být například nedostupný na sdělené adrese, a eventuální důsledky jím zaviněného přestupku v konečném důsledku dopadnou na provozovatele vozidla. Tento důsledek je však spravedlivý, neboť to není stát, nýbrž provozovatel vozidla, kdo vozidlo přikazuje a svěruje, a kdo si současně pro tuto negativní eventualitu může například s řidičem sjednat finanční záruku.

K tvrzení, že „*odkaz správního orgánu na neznámost žalobcem oznámeného řidiče na jeho adrese, správní orgán dovodil toliko „z úřední činnosti“*“. Pokud však správní orgán *mínil rozhodovat na podkladě skutečností, které mu jsou známy z úřední činnosti, byl povinen konkrétně uvést, z jaké činnosti mu jsou tyto skutečnosti známy; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.2.2010, č.j. 1 As 100/2009-129 (...)*“, soud uvádí následující.

V dané věci prvoinstanční orgán k žalobcem namítané skutečnosti v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí uvedl toto: „*Správní orgán získal informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, č. j. MV-377743-2/OAM-2015 že jmenovaný cizinec (tj. L.Y., pozn. soudu) nemá na území ČR povolený žádný druh dlouhodobého víza. Rovněž poštovní zásilka adresovaná jmennému se vrátila zpět s poznámkou – na uvedené adrese je adresát neznámý.*“ Správní orgán tedy s pojmem „*znalosti nabyté z úřední činnosti*“ vůbec neoperoval, naopak ke shora uvedeným skutečnostem vedl dokazování. Jak již bylo uvedeno výše, ve správním spisu se nachází kopie obálky k písemnosti zasílané dne 25. 2. 2015 panu L.Y. ve věci sp.zn. 24927/OD-P/14/Kli. Tuto listinu (krom jiného) přitom prvoinstanční orgán při ústním jednání konaném dne 9. 7. 2015 provedl k důkazu [arg.: „K důkazům ve věci byl konstatován spis na číslech listů 1-263“ (viz str. 4 protokolu o ústním jednání v nepřítomnosti), přičemž kopie oné obálky je založena na č.l. 151-152 správního spisu)]. Žalobce byl k předmětnému jednání řádně předvolán, avšak bez omluvy se k jednání nedostavil. Žalobce tedy měl možnost vyjádřit se k provedenému důkazu, mohl zjištěné skutečnosti rozporovat a navrhnout za tím účelem provedení důkazů. Žalobce sám se však svou procesní strategií o takovou možnost připravil.

Pokud jde o tvrzení žalobce, že jeho zástupce „provedl za účelem shromáždění podkladů k podání žaloby šetření a zajistil fotografie z předmětné adresy, na které měl oznámený řidič bydlet, ze kterých je zřejmé, že tento má v místě řádně označen zvonek i poštovní schránku“ a že „fotografie přikládá jako důkaz“, soud připomíná, že při přezkoumání napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a proto je předmětné šetření

učiněné až za účelem shromáždění podkladů k podání žaloby, tedy nikoliv v době relevantní pro postup správních orgánů, pro posouzení této věci bez jakéhokoliv významu.

Shora uvedená argumentace soudu se plně vztahuje i na skutky ze dne 20. 1. 2015, 4. 3. 2015, 17. 1. 2015 a 27. 2. 2015.

Pokud se jedná o skutek ze dne 25. 11. 2014, pak platí, že v dané věci Městská police Karlovy Vary dne 25. 11. 2015 oznámila prvostupňovému správnímu orgánu podezření z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 11 zákona o silničním provozu pro porušení § 4 písm. c) téhož zákona; přestupek spočíval v tom, že dne 25. 11. 2015 v době nejméně od 16:20 do 16:30 hodin stál řidič vozidla RZ ... na místě vyhrazeném pro vozidlo označené parkovacím průkazem pro osoby se zdravotním postižením, bez uvedeného průkazu. V úředním záznamu zasahujících policistů je k tomu dále uvedeno, k vozidlu se následně dostavil G.M., který byl policisty označen jako řidič. Řidič s projednáním přestupku v blokovém řízení nesouhlasil, k věci na Oznámení z přestupku se nevyjádřil a oznámení odmítl podepsat.

Prvoinstanční orgán výzvou ze dne 16. 12. 2014 k uhrazení určené částky souladu s § 125h zákona o silničním provozu vyzval žalobce k zaplacení peněžité částky ve výši 500,- Kč, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení uvedené výzvy. Předmětnou písemností byl žalobce rovněž poučen ve smyslu § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, tedy o možnosti sdělit ve výše uvedené lhůtě údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Jelikož žalobce na tuto výzvu nikterak nereagoval, byl předvoláním ze dne 21. 1. 2015, prvoinstančním orgánem předvolán na den 12. 2. 2015 k podání vysvětlení. V podání ze dne 11. 2. 2015 žalobce uvedl: *„Dovoluji si Vám sdělit, že automobil měla v měsíci listopadu k užívání přítelkyně jednatele společnosti P.D., nar. ..., Podezřelý se dále rozhodl výpověď odeprít, neboť by se jejím provedením, nebo i samou účastí před příslušným orgánem, vystavil sebe nebo osobu blízkou riziku stíhání pro spáchání přestupku.“* Prvoinstanční orgán předvoláním ze dne 24. 2. 2015 předvolal P.D. na den 18. 3. 2015 k podání vysvětlení. Nato P.D. v podání ze dne 17. 3. 2015 odeprěla výpověď z důvodu rizika postihu za přestupek.

Soud je toho názoru, že jelikož v dané věci žalobcem označený řidič vozidla odeprěl podat vysvětlení s odůvodněním, že by *„přispěl k svému vlastnímu obvinění“*, tedy odeprěl podat vysvětlení ve smyslu § 60 odst. 1 věta za středníkem zákona o přestupcích, nemohlo označení řidiče žalobcem vést ke zjištění, resp. usvědčení pachatele přestupku. Prvoinstanční orgán navíc nedisponoval žádnými jinými indiciemi o pachateli přestupku (na místě přestupku řešila městská policie věc s osobou, která se k přestupku odmítla jakkoliv vyjádřit). Za takové situace nebylo povinností prvoinstančního orgánu činit žádné další kroky směřující ke zjištění pachatele přestupku. Prvoinstančním orgánem učiněné úkony zcela naplňují zákonný požadavek nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.

V případě skutku ze dne 19. 12. 2014 sice správní orgán nepředvolal k podání vysvětlení žalobcem označeného řidiče a věc odložil, soud však daný postup neshledal s ohledem na okolnosti projednávané věci vadným. Jak již bylo shora uvedeno, provozovatel vozidla musí být správním orgánům zásadně vždy schopen předestřít takovou skutkovou verzi reality, která se bude jevit jako věrohodná a která se bude moci stát předmětem dokazování,

resp. učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. Žádnou takovou věrohodnou skutkovou verzi reality žalobce správním orgánům nepředestřel, neboť opětovně přistoupil k označení za řidiče vozidla paní P.D., přičemž tak provedl zcela obsahově totožným přípisem jako v případě skutku ze dne 25. 11. 2014 – takovýto ryze účelový postup tak v žádném případě nemůže představovat předložení věrohodné skutkové verze, jíž by se následně správní orgán měl povinnost zabývat a vést k ní důkazní řízení.

B.

Námítky týkající se nedostatečného popsání místa spáchání přestupku.

Nedůvodnými soud shledal i námitky ohledně „*nedostatečně popsaném místě spáchání přestupku*“.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se v usnesení ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, zabýval náležitostmi popisu skutku ve výroku rozhodnutí o jiném správním deliktu, přičemž dospěl k závěru, že výrok musí obsahovat „*popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu.*“. Rozšířený senát v citovaném usnesení dále dovodil, že „*neuvede-li správní orgán náležitosti, jimiž je skutek dostatečně a nezaměnitelně identifikován, do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.]. Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost by bylo jen rozhodnutí neobsahující specifikaci skutku ani ve výroku ani v odůvodnění, případně za přistoupení jiných vad.*“

Pokud se jedná o skutek ze dne 4. 3. 2015, pak platí, že z místa spáchání správního deliktu byla pořízena fotodokumentace, ze které bylo zjištěno, že vozidlo RZ: ... se nachází v úseku platnosti dopravní značky B 29 – Zákaz stání. V rozhodnutí prvoinstančního orgánu ohledně místa spáchání správního deliktu se uvádí, že „*dne 4. 3. 2015 v době od 14:10 do 14:40 hod. v Karlových Varech v ulici Nová Louka nezjištěný řidič stál s vozidlem tovární značky Audi, registrační značky ..., kdy neznámý řidič tohoto vozidla nerespektoval dopravní značení IP 25a – zóna s dopravním omezením, kdy dopravním omezením mimo jiné je dopravní značení B 29 – zákaz stání, když s vozidlem stál v úseku platnosti tohoto dopravního značení.*“

Uvedl-li za takové místní situace prvoinstanční orgán, že se vozidlo nacházelo dne 4. 3. 2015 v ulici Nová Louka v úseku zákazu stání označeném značkou B 29, považuje soud určení místa skutku za dostatečně konkrétní vylučující zaměnitelnost s jiným skutkem. Skutečnost, že vozidlo skutečně stálo za danou dopravní značkou, lze bez potřeby jakéhokoliv podrobného zkoumání ověřit pohledem na fotodokumentaci z místa přestupku, která je součástí správního spisu. Námitka ohledně nedostatečné specifikace místa spáchání skutku ve výroku prvoinstančního rozhodnutí s odkazem na žalobcem uváděnou judikaturu tedy není s odkazem na výše uvedené skutečnosti důvodná.

Shora nastíněné závěry soudu dopadají i na žalobcem tvrzenou „*nedostatečnou specifikaci místa spáchání přestupku*“ ohledně ostatních skutků, kde danou námitku žalobce vznesl, neboť důkazní situace a způsob popisu skutku je zcela identický.

V případě skutku ze dne 19. 12. 2014 považuje soud za vhodné nad rámec výše uvedeného doplnit, že prvoinstanční orgán ve výroku svého rozhodnutí označil místo skutku takto: „*v Karlových Varech na ul. Vřídelní*“. Protiprávní jednání řidiče vozidla přitom v souzeném případě spočívalo *a)* ve vjetí s vozidlem do úseku zákazu vjezdu všech motorových vozidel mimo vozidel s povolením a po zaplacení poplatku na městské policii, *b)* ve stání s vozidlem v úseku platnosti dopravního značení B29 „*Zákaz stání*“.

Dle názoru soudu, specifikace místa spáchání přestupku ob stojí. Je tomu tak proto, že ul. Vřídelní v Karlových Varech se dle obecně závazné vyhlášky statutárního města Karlovy Vary č. 6/2012, o místním poplatku za povolení k vjezdu s motorovým vozidlem do vybraných míst a částí města (dostupná na <https://mmkv.cz/ru/vyhlasky>), nachází v zóně s omezeným vjezdem v celém rozsahu. Stálo-li tedy vozidlo žalobce na takovém místě, aniž by zde bylo, jak je shora opakovaně konstatováno, příslušné povolení, je další polemika s bližší konkretizací místa skutku v ul. Vřídelní nadbytečná. Jednoduše proto, že se automobil v této ulici neměl bez příslušného oprávnění vůbec nacházet.

C.

Námitka týkající se výše uložené sankce.

Další námitka směřovala proti výši uložené pokuty, konkrétně proti tomu, že právní orgány nijak neodůvodnily, proč byla žalobci uložena sankce ve výši 8.000,- Kč, tj. nad polovinou zákonného rozmezí. Tuto námitku soud rovněž neshledal důvodnou. Z prvoinstančního rozhodnutí je patrné, že sankce byla uložena podle § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu, který upravuje trestání sbíhajících se správních deliktů ve společném řízení. Tímto odkazem tak správní orgán jasně vyjádřil svůj úmysl potrestat žalobce za spáchání více správních deliktů v souběhu. Je přitom zcela zjevné, že vysoká četnost deliktního jednání významnou měrou zvyšuje jeho společenskou škodlivost významným způsobem (což je ostatně zřejmé při komparativním pohledu i ze znění norem práva trestního, které je vystavěno na stejných základech jako trestání správní, když § 43 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, dokonce upravuje možnost zvýšení horní hranice trestní sazby až o 1/3 při vícečinném souběhu). To také musí nalézt odraz ve výši uložené sankce, k čemuž v daném případě došlo. Žalovaný pak doplnil, že „*přestože došlo ke zrušení I. výrokové části, zachoval odvolací správní orgán sankci pokuty s ohledem na závažnost spáchaných skutků ve stávající výši*.“ Soud se s danou úvahou plně ztotožňuje, neboť i přes skutečnost, že byl žalobce potrestán nikoliv za 8, ale toliko za 7 sbíhajících skutků, nadále se jedná o značně vysokou četnost deliktního jednání, která jednoznačně odůvodňuje uložení sankce v blízkosti poloviny zákonné sazby.

[V] Celkový závěr a náklady řízení

Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.**

V Plzni dne 20. prosince 2017

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka Ph.D.,v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: L. K.